1.2. ja saskaņā ar pretgarantijas līgumu Eiropas Savienībā reģistrētajai bankai ir pienākums segt izmaksas Lībijas bankai, kas nav iekļauta Regulas Nr. 204/2011 III pielikuma aizlieguma sarakstā, bet bankas garantija ir izsniegta *HIB* labā, kas ir iekļauta minētajā sarakstā;

1.3. ja pēc grozījumu veikšanas Regulā Nr. 204/2011 ar Regulu Nr. 45/2014 ir aizliegts tieši vai netieši veikt maksājumus jebkādai Lībijas iestādei;

1.4. ja garantijas izmaksu segšanas pienākums izriet no līgumu virknes ietvaros noslēgtā pretgarantijas līguma attiecībās starp divām Eiropas Savienībā reģistrētajām bankām saistībā ar bankas garantijas izsniegšanu *HIB* labā;

1.5. ja garantijas izmaksu aprēķins tika veikts, beidzoties garantijas laikposmam, tiesvedībā tiesā pēc Regulas 2016/44 stāšanās spēkā?

2) Ja 1.1. un 1.2. punktā minētās garantijas izmaksu atmaksāšanas pienākums ir regulas piemērošanas jomā, vai garantijas izmaksas, kas ir samaksātas Lībijas bankai, kas kādu laiku bija iekļauta III pielikuma aizliegumu sarakstā, saistībā ar garantijas atmaksāt avansa maksājumu un garantijas par darbu pienācīgu izpildi izsniegšanu *HIB* labā, ir uzskatāmas par līdzekļiem, kas tieši vai netieši izmantoti par labu Regulas Nr. 204/2011 III pielikumā uzskaitītajām juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām?

3) Vai Regulas Nr. 204/2011 12. panta 1. punkta b) apakšpunkts pēc tam, kad šajā regulā tika izdarīti grozījumi ar Regulu Nr. 45/2014 (1.3. punkts), ir jāinterpretē tādējādi, ka izmaksas un izdevumi, ko prasa samaksāt Lībijas banka un ko saskaņā ar pretgarantijas līgumu ir samaksājusi Eiropas Savienībā reģistrēta banka, tieši vai netieši ir uzskatāmi par garantijas nodrošinātām prasībām?

4) Vai par personu vai vienību Regulas Nr. 204/2011, redakcijā, kas ir grozīta ar Regulu Nr. 45/2014, 12. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē – kas darbojas ar šī 12. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktā minētās personas, vienības vai struktūras starpniecību vai tās uzdevumā, – ir jāuzskata Eiropas Savienībā reģistrēta banka, kurai saskaņā ar līgumu virknes ietvaros noslēgto pretgarantijas līgumu attiecībā uz bankas garantijas izsniegšanu *HIB* labā ir pienākums samaksāt Lībijas bankai garantijas izmaksas (1.4. punkts)? Vai garantijas izmaksas, kuras minētā banka prasa samaksāt citai Eiropas Savienībā reģistrētajai bankai, tieši vai netieši ir uzskatāmas par garantijas nodrošinātām prasībām?

5) Vai Regulas Nr. 204/2011 9. pantā paredzētā nepiemērošanas klauzula ir attiecināma uz jebkuru maksājumu?

6) Tā kā garantijas izmaksu aprēķins tika veikts pēc tam, kad stājās spēkā Padomes Regula 2016/44, ar ko tika grozīta Regula Nr. 204/2011, bet kurā būtībā ir identiskas tiesību normas (1.5. punkts), vai strīda starp pusēm atrisināšanai ir piemērojama Regula 2016/44 un vai šīs regulas 17. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Lībijas bankas prasības segt izmaksas un izdevumus, kuras saskaņā ar pretgarantijas līgumu ir samaksājusi Eiropas Savienībā reģistrēta banka, tieši vai netieši ir uzskatāmas par garantijas nodrošinātām prasībām? Vai Eiropas Savienībā reģistrēta banka, kurai saskaņā ar līgumu virknes ietvaros noslēgto pretgarantijas līgumu attiecībā ar bankas garantijas izsniegšanu *HIB* labā ir pienākums samaksāt garantijas izmaksas Lībijas bankai, ir uzskatāma par personu vai vienību šīs regulas 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē – [oriģ. 3. lpp.] kas darbojas ar šī 17. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktā minētās personas, vienības vai struktūras starpniecību vai tās uzdevumā? Vai garantijas izmaksas, kuras minētā banka prasa segt citai Eiropas Savienībā reģistrētai bankai, tieši vai netieši ir uzskatāmas par garantijas nodrošinātām prasībām?

([1]) Padomes 2011. gada 2. marta Regula (ES) Nr. 204/2011 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV L 58, 1. lpp.).

([2]) Padomes 2016. gada 18. janvāra Regula (ES) Nr. 2016/44 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā un ar ko atceļ Regulu (ES) Nr. 204/2011 (OV L 12, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 11. aprīlī iesniedza *Kúria* (Ungārija) – *Nagyszénás Településszolgáltatási Nonprofit Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság*

(Lieta C-182/17)

(2017/C 221/08)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Kúria

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Nagyszénás Településszolgáltatási Nonprofit Kft.*

Atbildētāja: *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai jēdzienam "publisko tiesību subjekts" Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu ([1]) 13. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē atbilst komercsabiedrība, kura simtprocentīgi pieder pašvaldībai?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai ir uzskatāms, ka uzdevumus, kuri ietilpst pašvaldības pienākumos, taču kuru izpildi šī pašvaldība uztic komercsabiedrībai, šī sabiedrība pilda kā valsts iestāde?

3) Ja atbilde uz jebkuru no iepriekšējiem jautājumiem ir noliedzoša, vai naudas summa, kuru pašvaldība maksā minētajai sabiedrībai par šo uzdevumu izpildi, ir uzskatāma par atlīdzību?

([1]) OV 2006, L 347, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2017. gada 2. februāra spriedumu lietā T-29/15 *International Management Group*/Eiropas Komisija 2017. gada 11. aprīlī iesniedza *International Management Group*

(Lieta C-183/17)

(2017/C 221/09)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *International Management Group* (pārstāvis – *L. Levi*, advokāts)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— līdz ar to

  — atcelt Komisijas 2013. gada 7. novembra Īstenošanas lēmuma C(2013) 7682 *final* par 2013. gada rīcības programmas Mjanmas/Birmas labā, kas finansējama no Eiropas Savienības vispārējā budžeta ([1]), 2014. gada 16. decembrī pieņemtos pielikuma grozījumus, un

  — piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un pirmajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus:

1) Pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde – Tiesas pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde – Lietas materiālu sagrozīšana

2) 2002. gada Finanšu regulas ([2]) un 2012. gada Finanšu regulas ([3]) pārkāpums – Komisijas regulas ([4]) un Komisijas deleģētās regulas ([5]) pārkāpums – Tiesas pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde – Lietas materiālu sagrozīšana

3) Pareizas finanšu pārvaldības principa pārkāpums – Pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde – Tiesas pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde – 2012. gada Finanšu regulas (61. panta 1. punkta un 60. panta 2. punkta) pārkāpums